

ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК PARISH HERALD



СРЕЂАН ПРАЗНИК



Лист парохије Светог Симеона Мироточивог Српске
Православне Цркве у Калгарију, Алберта

St. Simeon Serbian Orthodox Church Newsletter
Calgary, AB.



Уредништво:

Главни и одговорни уредник:
Јереј Обрад Филиповић

Превели на енглески:
Далиборка Мијатовић
Ђоко и Морана Ивковић
Александар Гордон

Чланови уређивачког одбора:
Марија Вујичић
Миланка Филиповић

Сарадници:
Зоран Милановић-програмирање
Милица Зјалић-коректура енглеског текста
Др. Мајда Ђорђевић

Редакција:
2001 31 avenue SW
Calgary, AB. T2T 1T3

Телефон: 403/244-3586
Факс: 403/244-1691

Web site: www.svetisimeon.org

E-mail: obradf@shaw.ca



Editors:

Editor-in –chief:
Rev. Obrad Filipovic

Translated in English:
Daliborka Mijatovic
George and Morana Ivkovic
Aleksandar Gordon

Members of editorial committee
Marica Vujicic
Milanka Filipovic

Contributors:
Zoran Milanovic-programing
Milica Zjalic-editing
Dr. Majda Djordjevic

Address:
2001 31 Avenue SW
Calgary AB. T2T 1T3

Phone: 403/244-3586
Fax: 403/244-3586

Web site: www.svetisimeon.org

E-mail: obradf@shaw.ca



РЕЧ УРЕДНИКА

Драга у Христу браћо и сестре, драги наши читаоци, ево ово је већ трећи број нашега гласника који смо, благодаћу Господњом и са благословом нашега Архијереја, обновили ове године.

Код нас у Калгарију се ова идеја јавила од прилике пре две године када су многи прохијани, сећајући се ранијих листова који су у нашој парохији излазили, поставили питање како мени лично тако и члановима управног одбора ЦШО: „Када ће наш гласник бити обновљен и поново почети да излази,? Увидевши потребу за покретањем парохијског листа отпочели смо са ужурбаним радом на издавању првога броја. Организован је уређивачки одбор и добијен благослов Његовог Преосвештенства Епископа Канадског господина Георгија. На Божић је изашао дуго очекивани први број обновљеног листа „Парохијски Гласник“, наше парохије. Ево сада издајемо већ трећи број и у име Бога биће их још много.

Свака Црквеношколска Општина и парохија заиста има потребу за издавањем оваквог једног листа. Духовна корист оваквог листа је изузетна свуда а поготово нама у дијаспори. Преко оваквог једног листа парохијани, а нарочито млади, добијају прилику да науче много тога везаног за нашу Цркву, Веру, културу, нацију, традицију... Такође они који за то имају дара могу у оваквом листу исказати своје поетске, уметничке, литерарне и друге способности.

Као што сви знамо овде у овој туђој земљи нашу децу, а често и нас саме, друштво учи некаквим другим вредностима од оних на које смо ми навикли и некаквој другој нама страниој култури. Небројано много је оних који се у вртлогу овога света губе постајући некакав нови народ некакве нове вере. На нама је драга браћо и сестре да учинимо све што је у нашој моћи да нашу децу, а и нас саме, очувамо у отачкој вери Православној, свесне својих корена. Овај гласник управо то и има за свој циљ. На његовим страницама, између осталог, наћи ћете сталне рубрике историје Срба, историје српске заједнице у Калгарију, житије једног од светитеља, историјат једног од српских манастира, верска питања и одговоре... и друге. Ове сталне колоне одабрали смо са пажњом а у циљу одржавања свести Православног Српства у свима нама. На страницама пред вама наћи ћете и дечије стране на којима наши најмлађи из Црквене школе „Свети Сава“, исказују своје способности. Ову рубрику отворили смо као подстицај најмлађима да се и сами укључе у рад како

LETTER FROM THE EDITOR

With God, dear brothers, sisters and readers, we have completed the third installment of our church newsletter and with God's blessing we are publishing it again this year.

The idea of publishing a church newsletter in Calgary started approximately two years ago. Many of our parishioners, remembering past issues, approached me and the church committee about publishing the newsletter once again. Recognizing the interest for a newsletter, we started preparing material for the first issue as soon as possible. The newsletter committee was then organized with the blessing of his Excellency Serbian Orthodox Bishop of Canada, Georgije. Last Christmas the first parish newsletter, "Parish Herald", was released. And here we are with our third Parish Herald and with God's will, there will be many more.

Every church committee and parish should have a newsletter like this one. The spiritual benefit of a newsletter is needed everywhere, especially to us here, outside of our homeland. Through a newsletter like this, parishioners, especially young ones, get an opportunity to learn about our church, faith, culture, nationality and tradition. Also, those with an artistic gift for poetry and literature and other talents can contribute to the newsletter.

As we all know, in this foreign culture, we are all exposed to other values that we are not accustomed to. There are many that get absorbed in this new world cycle and become a different people of a new faith. Dear brothers and sisters, it is our responsibility to do all we can to remain true to the roots of our forefathers' Orthodox faith for ourselves and our children. This is the goal of our Parish Herald. Between its covers you will find, among other things, columns dealing with the history of the Serbs, the history of Serbs in Calgary, Saints, history of a Serbian monastery and questions and answers about our faith. These specific columns were chosen carefully with the intention of preserving our Serbian Orthodoxy. On the pages of our Parish Herald, you can also find the children's section, which includes arts and poetry from the members of our Church School, "St. Sava". This children section was included to encourage our youngsters to become a part of our church newsletter and church school.

The publishing of this newsletter would be impossible without the efforts of the editing committee and volunteers, as well as the support of the church committee. Your donations make it possible to print this newsletter free of charge. A big part of financing the newsletter comes from local business advertising and your personal ads.

I would like to thank everyone mentioned above



нашега гласника тако и наше Црквене школе.

Издавање овога листа немогуће би било пре свега без напорног рада уређивачког одбора и његових сарадника, затим без покровитељства Црквеношколске Општине и свакако без ваших прилога којима обезбеђујете одржавање гласника бесплатним. Важну улогу у финансирању гласника свакако имају и наши пословни људи који у сваком броју оглашавају своје послове. Значајан удео имају и они који преко листа упућују различите поздраве и жеље.

Не могу овде а да се не захвалим свима онима које сам горе поменуо, а и онима које сам, можда, заборавио. Нека би им свима Господ Сведржитељ вратио стоструко благодаћу у домовима њиховим.

Молите се браћо и сестре да нас Господ помогне на делу на које нас је поставио да творећи вољу Његову испунимо све задатке који се пред нас поставе. Амин.

Главни и одговорни уредник:
Отац Обрад Филиповић

and anyone I may have forgotten. May God bless everyone and their families.

Brothers and sisters let us pray for God's help and to serve God's will. Amen.

Editor-in-chief
Father Obrad Filipovic





**ИСТОРИЈА СРБА ЗА ВРЕМЕ
ВЛАДАВИНЕ СТЕФАНА НЕМАЊЕ-СВЕТОГ
СИМЕОНА (1166-1196)**

Династија Немањића владала је Србијом два века у којим Србија доживљава свој процват у сваком смислу те речи.

Зачетник светородне лозе Немањића био је Стефан Немања-Свети Симеон Мироточиви. Немања се родио у Рибници, данашњој Подгорици, 1112. г.Г. као син властелина Завиде. У почетку своје владавине Немањина жупанија обухватала је источни део Србије. Када му 1163. г.Г Византијски цар Михајило Први даје звање жупана Немања одлучује да крене у осамостаљивање и уједињење српских земаља. Најпре се Немања осамосталио од своје браће која су касније, без успеха покушала да га свргну с власти. После рата између Византије и Венеције, 1171. г.Г. који је Немања покушао да искористи да се отргне од Византије, Србија подпада под Византијску управу. Под Византијском управом Србија остаје све до смрти цара Михајила 1180. г.Г. Још један рат између Угарске и Византије који је избио 1183. г.Г. Немања користи за проширење своје државе. Тада се Србија простире на области између Западне и Велике Мораве, Врање, Косово, Лаб и Метохију.

У то време Дукљом је управљао грчки народ. Немања, с обзиром да је тамо рођен, сматрао је Дукљу својом дедовином. Дукља под врховну Немањину власт подпада 1186. г.Г. У ово време Србија већ представља знатну европску силу.

Године Господње 1189. кроз Србију пролазе Крсташи предвођени од стране Фридриха Барбаросе. Пре њиховог проласка кроз Србију Немања је слао делегацију у немачки царски двор где су ови били примљени са великим почастима. Овај податак потврђује високи ранг Србије у тадашњој Европи. Коначно Немања се састао са Барбаросом у Нишу где су потписали уговор о слободном проласку крсташа кроз Србију.

После неуспеха Крсташког похода византијски цар Исак Други одлучује да поврати своју управу над Србијом. Кључна битка одиграла се на Морави 1190. г.Г. у којој је цар Исак однео победу. Србија остаје без неких својих области али цар Исак ипак признаје њену самосталност.

Од овог момента односи Србије и Византије почињу да се крећу узлазном путањом. Кулминација оваквих односа јесте брак који се десио између Немањиног сина Стефана и Исакове синовике, ћерке

**HISTORY OF THE SERBS DURING THE REIGN
OF STEFAN NEMANJA-SAINT SIMEON
(1166-1196)**

The Nemanjic dynasty reigned over Serbia for two centuries, in which Serbia blossomed in every sense.

The forefather of the Nemanjic dynasty was Stefan Nemanja-St. Simeon the Myrgusher. Nemanja was born in Ribnica, today's Podgorica, in 1112., as son of Lord Zavid. In the beginning of his reign, Nemanja's zupanija obuhvatila je eastern part of Serbia. In 1163 Byzantine king Mihailo the first named him Zupan, and Nemanja then works on the unity and independency of Serbian lands. Nemanja first becomes independent from his brothers, who later but without success try and remove him from the throne. After the war between the Byzantine empire and the Venetians in 1171, when Nemanja tried to pull away from Byzantium, Serbian ends up being under their rule. Serbia is under Byzantine rule until the death of king Mihailo the first in 1180. As another war broke out between the Byzantine empire and Hungary in 1183, Nemanja uses the situation to expand his land. Then Serbia expanded from the western and great Morava river, Vranje, Kosovo, to the Lab river and Metohija.

At that time the Greeks ruled Duklja. As Nemanja was born there he felt Duklja was a part of his fatherland. Duklja later becomes under the rule of Nemanja in 1186. Serbia has become a great force in Europe at this time.

In the year of 1189, through Serbia pass the crusaders led by Fredrick Barbarosa. Before their departure through Serbia, Nemanja sends delegates to the German palace where they were accepted with great honour. This fact proves the high rank of Serbia in Europe at that time. After that Nemanja meets with Barbarosa in Nis where the sign an agreement of free crossing through Serbia for the crusaders.

After the unsuccessful Crusade, Byzantine king Isak the second decides to put Serbian under his rule. An important battle at the river Morava in 1190, decides that Serbian is to be under the rule of Byzantine king Isak the second. Serbia is left with not very many lands, but its independence is still recognized by king Isak.

From this moment the relation between Serbian and Byzantium begin to go toward inside connections. The culmination of these relations is the marriage between Nemanja's son Stefan and Isak's niece Evdokija, daughter



будућег Византијског цара Алексеја Трећег, Евдокије. По свом доласку на царски престо у Византији 1195. г.Г. Алексеј додељује свом зету Стефану у Србији достојанство севастократора.

После три деценије владавине Србијом Немања 1196. г.Г. на државном сабору обзнањује своју одлуку да се повуче са престола и за свога наследника остави средњег сина Стефана. Тада Немања обзнањује и своју одлуку да се посвети монашком животу. Као монах Немања узима име Симеон и одлази прво у манастир Жичу, а затим на Свету Гору код сина Растка-Светог Саве. Истога дана замонашила се и његова супруга Ана, иначе кћи грчког цара Романа Четвртог, и добила име Анастасија.

У време Немањине власти Српска држава добија чврсте темеље на којима ће се касније изградити једна од најмоћнијих држава Европе..

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ...

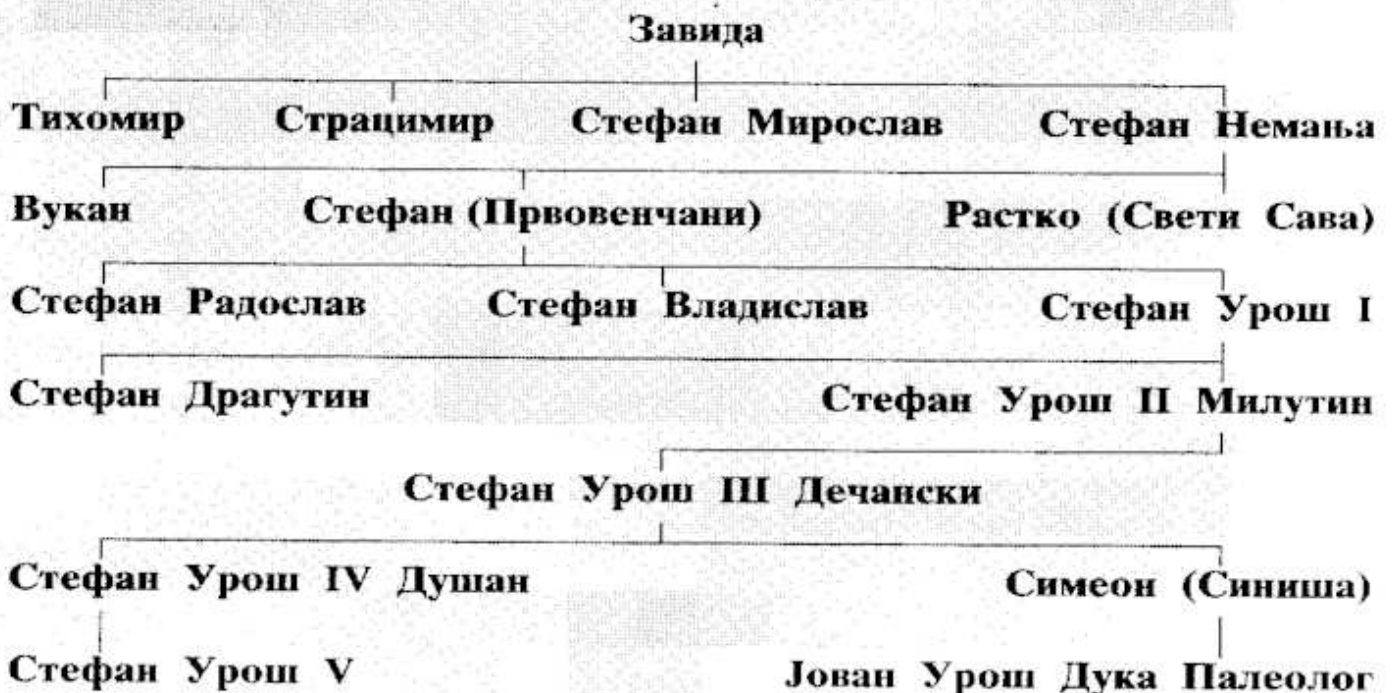
of future Byzantine king Aleksej the third. After coming on the throne as king, Aleksej honours his son-in-law the title of the aristocrat.

Having ruled Serbia for three decades, in 1196 Nemanja announces his decision to retire from the throne and for his successor he appoints his son Stefan. Nemanja also announced his devotion to monastic life. As a monk Nemanja receives the name Simeon and goes to monastery Zica and after that to the holy mountain Athos, where his son Rastko-Saint Sava was. The same day Nemanja's wife Ana, the daughter of Greek king Roman the fourth, took monastic vows and received the name Anastasija.

In the reign Nemanja Serbia receives a strong foundation on which later will be built one of the mightiest empires in Europe.

MORE IN THE NEXT EDITION.....

ЛОЗА НЕМАЊИЋА (владари)





ПИТАЊА И ОДГОВОРИ

Шта је то Свето Причешће?

Причешће представља Тело и Крв Христову коју је Он излио страдајући на крсту за нас, а које се нама даје у Светој Литургији у виду Хлеба и Вина. Причешће јесте највећа светиња коју човек може примити. Сходно томе потребно је се припремити и телесно и духовно за примање ове светиње.

Пре свега неопходно је да особа која се спрема за Свето Причешће буде крштена у Православној Цркви, јер једино тако та особа припада светоме стаду Христовом и тако стиче право да приступи Светој Чаши. Затим је потребно да особа прође припрему за примање Светога Причешћа. Да пости најмање седам дана. Да током поста чита Свето Писмо и да се моли Богу. Да уочи причешћа од поноћи па све док се не причести не једе, не пије и не користи дуван. Да прочита прописане молитве пре причешћа које се налазе у Православном молитвенику, и на крају да се пред свештеником, као сведоком, Богу исповеди за учињене грехе и тако чистог тела и чисте душе прими Светињу над Светињама Причешће Тела и Крви Христове.

Зашто је потребно да се венчавамо у Цркви?

У последњих неколико деценија у нашем народу се развила погрешна пракса да се младенци венчавају пред матичарем запостављајући при том Црквено венчање. Многи пак, нису ни свесни какав грех заправо чине.

Пре свега, брак је од Бога благословена заједница мужа и жене. Да је тако потврђује нам Свето писмо где Господ створивши човека и жену благосиља њих и њихов брак речима: „Рађајте се и множите се и напуните земљу и владајте њоме...”, (Мој. Сам Господ Исус Христос је ово потврдио својим присуством на свадби у Кани Галилејској где је благословивши воду која је постала вино учинио почетак безбројним чудима која је на земљи створио. Касније апостоли и Свети оци потврђују небројано пута светињу брака истичући је искључиво као благословену заједницу мужа и жене. Апостол Павле посебно о овој теми говори у својим посланицама седмој Коринћанима, петој Ефесцима и тринаестој Јеврејима.

Брак склопљен ван Цркве и без Благослова Божијег у ствари и није брак већ заједница човека и жене у греху. Деца пак рођена у оваквим заједницама

QUESTIONS AND ANSWERS

What is Holy Communion?

Communion represents the Body and Blood of Christ, crucified on the cross, which is given to us during holy Liturgy in the form of bread and wine. Communion is the holiest act a man can receive. It is necessary to prepare for communion physically and spiritually in order to receive this blessing.

Firstly, the person preparing for Holy Communion must be baptized in the Christian Orthodox Church. For this is the only way one can belong to Christ's flock and have the right to approach the holy chalice. Secondly it is important a person is prepared for Holy Communion: therefore one must fast for at least seven days, during fasting one must read the Holy Scripture and pray to God, not to eat, drink or smoke at all from midnight prior to taking sacrament up until communion. Prior to taking the sacrament one must recite the holy prayer found in the Orthodox scripture. Afterward he / she, in front of the priest as there witness, must confess all sin to God and ask for forgiveness whit clean body and soul receive the Body and Blood of Christ.

Why is it important for us to marry in the Church?

In the last several decades our people have wrongfully taken on the practice of wedding in front of a registrar rather than in a Church. In fact, many are unaware of the sin they are committing.

First of all, marriage is the union of man and woman blessed by God. This is proven in the Bible, when God created man and woman and blessed their marriage with the words: "Procreate and reproduce and rule the earth" Jesus Christ himself proved this with his presence at the wedding in Galilee, where he blessed the water that became wine and this was the start of his many miracles here on earth. Later on, the apostles and holy fathers proved time and time again that the sanctity of marriage is a blessed union between man and woman. The apostle Paul talked about this topic in his seventh, fifth and thirteenth epistles.

Wedlock outside of the Church, without the blessing of God, is not true marriage but rather it is a sinful union between man and woman. By church law, children born within these unions are in fact considered to be born out of wedlock. Everyone that lives in this type of union should get married in the Church, so that their marriage will be blessed by God.

Brothers, sisters and Serbians live in holy matrimony with honorable children and the love of Christ.



јесу, за Црквено правно подручје, ванбрачна. Сви који живе у оваквим приликама треба што пре да се венчају како би њихова заједница постала честити брак од самог Бога благословен и чуван.

Браћо и сестре, Срби и Српкиње, живите у браку и љубави Хришћанској са честитим потомством својим. Амин.

Како се требамо облачити и понашати у Цркви?

Пре доласка у Храм потребно је пристојно се обући јер тако одајемо своје поштовање месту у коме се налазимо. Мушкарци треба да се обуку у свечано одело и да буду откривене главе (без капе, шешира и сл.). Жене пак, треба да буду обучене у дуге сукње или хаљине, без икакве пминке, а поготову кармина када целивају крст, икону а нипошто када примају Свето Причешће. По старој традицији жене би требале бити покривене главе (са марамом, а не са шеширом или капом).

Током целе Службе једино што треба да се чује у Цркви јесте молитва, свака пак друга реч јесте непотребна и представља грех пред Богом. За време Службе треба стајати јер се тада обраћамо самоме Господу Богу па је излишно и говорити о седењу. Једино старе и болесне особе могу себи дозволити да с времена на време седну ради одмора.

По завршетку Богослужења треба целивати крст и у највећој тишини и миру изаћи из Храма.

Amen.

How should we dress and behave in the Church?

Before we come to church we should dress appropriately showing respect to the place in which we are. Men should dress formally and should not wear anything on their heads (hats, caps...). Women should wear long skirts or dresses without make-up and especially not lipstick when venerating the cross, icon or most importantly when partaking Holy Communion. It is a old pious tradition that women should wear a shawl or scarf on their heads (not hats).

During the whole service the only words that should be heard are those of prayer and any other are excessive and are a sin before the Lord. During the service we should stand because then we are calling upon the Lord and it is excessive to even speak about sitting. Onli the elder and ill may be able to sit from time to time to rest.

After the service we should venerate the cross and in peace exit the Church.



Свето Јеванђеље-извор свих одговора



**PER ASPERA AD ASTRA
КРОЗ ТЕГОБЕ КА ЗВЕЗДАМА (УСПЕХУ)**

Латински цитат

Још су стари народи знали да се мора прећи тегобан пут до сваког циља. Међутим то није неизводљиво ако смо чврсто решени да савладамо све препреке на том путу. Ово је прича о једном таквом случају.

Бојана је била непуних 13 година и скромног знања Енглеског језика када је као имигрант пре 11 година стигла у Канаду (St. Albert). Мада је у Србији претходно завршила седми разред, овде су је распоредили у девети. На почетку се чинило да ће имати проблема са језиком. Тако је на првом писменом задатку било више црвеног мастила него плавог. Тада је Бојана вредно прионула на учење Енглеског и већ је на другом писменом задатку било само две грешке. Само месец дана касније сви наставници су једногласно предложили да Бојана пређе у гимназију. Међутим, директорка гимназије није то одмах одобрила јер се бојала да је Бојана сувише млада и да неће моћи све, а посебно језик, добро да савлада. Бојана, која је веома желела да напредује, ју је уверавала да ће све бити у реду. Ипак, морала је да пристане да два пута недељно остаје дуже у школи на допунској настави Енглеског. Али не за дуго - већ је до Божића тако савладала језик да је била ослобођена те дужности.

Наредне године Бојанина породица се преселила у Калгари и Бојана је наставила школовање у великој гимназији, високог реномеа. Ту је требало радити још више да би се стигло у врх. Две године касније, Бојана је матурирала и на основу одличних оцена добила престижну стипендију за McGill универзитет у Монтреалу. Ту настају нови изазови - бити далеко од куће у великом, непознатом граду, на универзитету где се мора много више учити и брзо напредовати. Дани су били потпуно испуњени наставом, радом у библиотеци и на компјутеру. Било је много непреспаваних ноћи проведених у учењу и летњих месеци посвећених даљем усавршавању кроз рад на истраживачким пројектима. Слободног времена било је мало, али га је ипак било за дружење са колегама, излете, биосконе и разгледање града. Четири године су брзо прошле и Бојана је постала дипломирани биохемичар, а у међувремену је била примљена на медицински факултет у Едмонтону.

Још четири године су прошле испуњене напорним учењем, радом у болници, ноћним дежурствима и праксом у другим градовима. Коначно, у јуну ове године, Бојана је дипломирала и

**PER ASPERA AD ASTRA
THROUGH OUR DIFFICULTIES TO THE STARS
(SUCCESS)**

Latin citation

Already ancient nations knew that one has to pass an encumbering path to reach any goal. However, that is not impossible if we are dedicated to overcome all obstacles on that road. This story illustrates such a case.

Bojana came to St. Albert, Canada as an immigrant 11 years ago. At that time, she was almost 13 years of age and her English was quite modest. Although she had completed the seventh grade in Serbia, she got placed in the ninth grade, over here. At the beginning it looked like she would face a significant language barrier. There were more red than blue entries in her first school essay. Therefore Bojana diligently focused on improving her English and already in the second essay there were only two mistakes. Only one month later, all her teachers unanimously suggested that she should transfer to a high school. The high school principal hesitated to give her approval because she was afraid that Bojana was too young to undertake the task, particularly with respect to the language. Bojana wanted very badly to go on and ensured the principal that everything will be all right. She made a commitment to stay in the school after classes, twice a week, for additional instruction in English. But not for long - already at Christmas time she was so proficient in English that she was relieved from that obligation.

Next year, Bojana's family moved to Calgary and she continued her education in a prestigious high school. She had to study even harder in order to reach the top rank. Two years later Bojana graduated and her excellent grades earned her a renowned scholarship for the McGill University in Montreal. There, new challenges emerged - being far away from home in a big, unknown city and at the university where hard and fast paced work is required. Those days were filled with hours spent in classes, library and on a computer. There were sleepless nights spent in learning as well as summer months dedicated to further development through research projects. Free time was very scarce but still existed for hanging out with friends, going to the movies or excursions, seeing sights. Four years went by very quickly and Bojana obtained a B.Sc. degree in biochemistry. In the meantime, she was admitted to the Faculty of Medicine in Edmonton.

Another four years passed, filled with studies, work in hospitals, being on call and doing practice in other cities. Finally last June, Bojana graduated and as a young M.D. went to Toronto to do her residency.

That is not the end of Bojana's story. New hardships and challenges are awaiting her on her way to become a specialist, to be a good practitioner and to



као млад лекар отишла у Торонто на специјализацију.

То није крај Бојанине приче јер је и даље чекају нови напори и изазови да би постала специјалиста, да успешно упражњава своју струку и да се даље усавршава.

Намена ове приче је да покаже да можемо да постигнемо и најтежи циљ ако нас интересује и волимо оно што радимо и ако нас тешкоће са којима се неумитно срећемо не обесхрабре. Када на крају остваримо наше жеље и планове, задовољство које нас испуњава је неизмерно и најлепша награда за све кроз шта смо проšli.

Др. Мајда Ђорђевић

develop even further.

The morale of this story is to show that we can achieve any goal if we are interested and love what we are doing and if we do not get discouraged by the difficulties, which we inevitably encounter. When our plans and wishes get materialized, we get filled with an immense satisfaction, which is the finest reward for everything we have been through.

Dr. Majda Djordjevic

ПЈЕСМА СРПСКИМ СЕСТРАМА

Коло српских сестара
Имају воље и пуно дара
Хоће да помогну
Коме треба колико могу
И раде са пуно жара
Да се више има
И више ствара
То само могу и желе
Коло српских сестара
И покрећу акцију
Племениту и фину
И славе своју славу
Малу Госпојину
У сваком их мјесту има
Са њима се поноси домовина
У далекој Канади
У туђој земљи
Постоје више од
Четрдесет година
А то је понос
Нама Србима свима
У свему се лепо сложе
И драги им Бог помаже
Па и нашу Цркву снаже
Укључите се и хватајте
У Коло српских сестара
Са пуно воље и пуно жара
Јер је то акција
Хумана и корисна
Што нас више има
Биће боље свима

Да се дружимо
У свему помажемо
Да идемо на путовања
И дружење са другим сестрама
Освајамо нова знања
Широм земље
Гдје год живимо
Да се дружимо
И саветујемо
Корисно и фино
То само могу
Сестре српске
Добродошла свака
Чланица нова
Да се наставља традиција ова
И да се наслиједе
Не прекида никада никада.

Даринка Лемез.



СЛИКОМ КРОЗ ИСТОРИЈУ
КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА „МАЛА ГОСПОЈИНА,, ИЗ КАЛГАРИЈА



Први Видовдански пикник (1961. г.Г.)



Оснивање Кола Српских Сестара (1960 г.Г.)



Чланице Кола Српских Сестара (1980. г.Г.)



Слава Кола Српских Сестара (1986. г.Г.)



Прослава Српскога Дана (1988. г.Г.)



Слава Кола Српских Сестара (2002. г.Г.)



МИХАЈЛО ПУПИН

Михајло Пупин је рођен 9. октобра 1854. г.Г. у селу Идвор, општина Ковачица, у Банату од оца Константина и мајке Олимпијаде, земљорадника који су имали десеторо деце, 5 мушких и 5 женских.

Прво је учио у Српској вероисповедној основној школи у Идвору, а затим у Немачкој основној школи у Перлезу. После тога је прешао у Грађанску, па у средњу школу у Панчеву, у којој је завршио V разред у лето 1872. г.Г. Као одличан ученик, добио је већ 1871. г.Г. стипендију у Панчеву.

У јесен 1872. г.Г. пошао је на школовање у Праг, у Чешку. Основни разлози за то су учешће у сукобима Омладине српске са немачким властима и жеља околине (мајке, учитеља проте В. Живковића и учитеља физике и математике Симона Коса) да као даровит ученик настави даље школовање. У Прагу, Пупин је наставио шести разред и први семестар седмог разреда. Примео је стипендију из Панчева, али недовољну и неуредну. Учио је врло неуредно због учешћа у сукобима чешке и немачке омладине и туговања за завичајем. Стога, 1874. г.Г. одлази у САД, преко Хамбурга, у својој 20-тој години.

Пупин је првих пет година по доласку у САД имао врло тешке услове живота. Конкурисао је и положио пријемни испит на Колумбија-колеџу у Њујорку у јесен 1879. г.Г. где се истакао као примеран ученик. Ослобођен плаћања школарине већ на крају прве године добија две новчане награде (из грчког и математике). Углавном се издржавао приходима од подучавања слабијих ученика и физичког рада.

По завршетку школовања 1883. г.Г примио је диплому првог академског степена *Bachelor of Arts*, а дан пре тога примио је америчко држављанство. Добио је одмах стипендију као одличан ученик за студије математике и физике у Кембриџу у Великој Британији (1883-1885), а затим у Берлину (1885-1889) где је положио докторат из области физичке хемије, са темом: *"Омотички притисак и његов однос према слободној енергији"*.

Своју наставничку каријеру и научну делатност започео је као наставник физичке математике у одељењу за електротехнику на

MIHAJLO PUPIN

Mihajlo Pupin was born on October 9, 1854 in the village of Idvor, region of Kvasica, in Banat. His father Konstantin and mother Olimpijada were farmers who had 10 children, five boys and five girls.

He started his education in Serbian Orthodoxy in elementary school in Idvor. Following that, he attended elementary school in Perlez. After that, he moved on to Gracanska and then in middle school in Pancevo where he finished the fifth grade in the summer of 1872. Because he was an excellent student, he received a scholarship in 1871, in Pancevo.

In the fall of 1872, he went attended school in Prague, in the Czech republic. The main reasons for this was the involvement in the conflicts between the Serbian Youth and the German government and the wishes of those around him (mothers, his teacher Proto V. Zivkovic and the physics and math instructor Simona Kosa) that he, a gifted student, should further his studies. In Prague, Pupin continued the sixth grade and the first semester of the seventh grade. He was receiving a scholarship from Pancevo, that wasn't arriving regularly and the funds were insufficient. His studies were mediocre due to conflicts with both the Czech and German youth and his yearning to be home. In 1874, at the age of 20 he moved to the USA.

His first five years in the USA were very difficult. He applied and was accepted to Columbia College in New York in the fall of 1879 where he was a model student. He was freed from having to pay tuition by the end of the first year due to winning two bursaries (in Greek and Mathematics). He supported himself by tutoring his peers and through physical labour.

Upon completing his schooling in 1883, he received his Bachelor of Arts degree. The day before, he received his American citizenship. He immediately received a scholarship, due to his outstanding academic success, for mathematics and physics, to Cambridge in Great Britain (1883-1885). Thereafter, he went to Berlin (1885-1889), where he completed his doctorate in the field of physical chemistry. His thesis was titled "The Pressure of Osmosis and its Effect on Energy".

His professional and academic career began as a professor in physical mathematics in the field of electrotechnology at Columbia University in New York in 1889. Pupin was a professor for 40 years at Columbia, from 1889 to 1929. He was a tenured professor from



Колумбија универзитету у Њујорку 1889. г.Г. Пупин је пуних четрдесет година био наставник и професор Колумбија универзитета, од 1889. до 1929. г.Г. Редовни професор је од 1901. г.Г. односно од своје 43. године живота.

Пупин је поред научне делатности, смислио много проналазака од којих је патентовао 24. За свој свеобухватни рад добио је многе награде и признања. У сукобу присталица једносмерне и наизменичне струје био је уз Теслу.

Пупин је био и успешан писац. За своје аутобиографско дело „Од емигранта до научника,, (наслов у оригиналу: *From Immigrant to Inventor*"), објављено 1923. г.Г. Годину дана касније, 1924. г.Г. добио је Пулицерову награду.

Пупин је био ожењен Американком Саром Катарином Џексон из Њујорка. Имао је са њом кћерку Варвару, удату Смит.

Умро је 12. марта 1935. у Њујорку и сахрањен на гробљу Вудлаун у Бронксу.

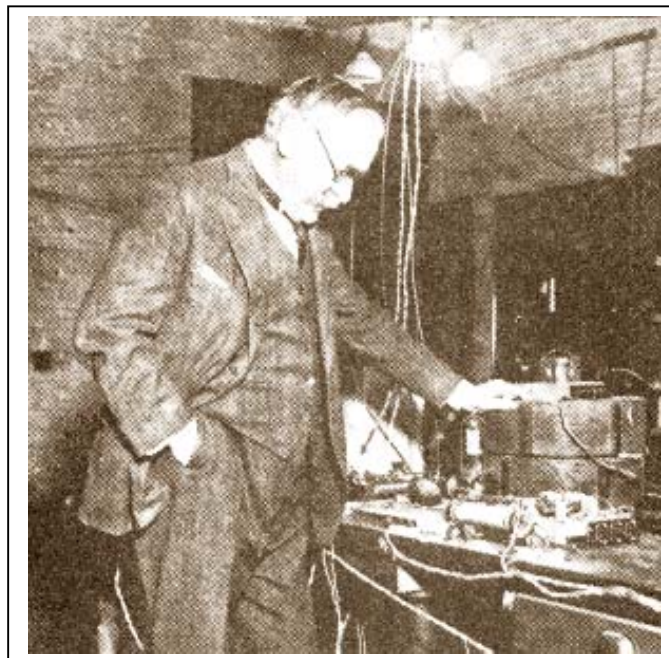
1901, a full 43 years of his life.

Aside from his academic works, he created many inventions, of which he patented 24. For his universal work, he received many awards and recognition. In conflict with followers of one-way and alternative energy, he sided with Tesla.

Pupin was also a successful author. For the revised edition of his autobiography, 'From Immigrant to Inventor', he received the Pulitzer prize in 1924.

Pupin was married to Sara Catherine Jackson from New York. They had a daughter, Barbara whose married surname was Smith.

He died on March 12, 1935, in New York and was buried in the Woodlawn graveyard in the Bronx.





ДЕЧЈЕ

Празник Рођења Пресвете Богородице - Мала Госпојина

Мала Госпојина је празник рођења Пресвете Богородице Дјеве Марије.

Њени родитељи били су Јоаким и Ана који су живели праведним животом и чинили добро свима. Пошто дуго времена нису имали деце молили су се непрестано Богу да им подари дете и обећали су да ће то дете Богу и посветити. Бог је услишио њихове молитве и подарио им девојчицу којој су они дали име Марија. Њу је Бог изабрао да буде Мајка Исуса Христа, Сина Божијег и зато је ми зовемо Богородица.

Празник рођења Пресвете Богородице празнује се 21. септембра, а наш народ овај празник зове Мала Госпојина.

Молитва Господња - Оче наш

Оче наш, Који си на небесима,
да се свети име Твоје,
да дође царство Твоје,
да буде воља Твоја и на земљи
као на небу;
хлеб наш насушни дај нам данас;
и опрости нам дугове наше
као што и ми опраштамо дужницима својим;
и не уведи нас у искушење,
но избави нас од злога.

ДРАГА ДЕЦО

Као што видите доле на слици школа у нашој Цркви је већ почела. Наши ђаци уче у њој Српски језик и Веронауку. Уче како да пишу и читају ћирилицу, уче о нашој вери, култури, традицији, и о многим другим леним стварима. Такође се сви лепо друже и забављају.

Ако и ви желите да будете део школе замолите своје родитеље да вас доведу и они ће то учинити.

ДОБРО ДОШЛИ!!!



Вредни ђаци за време наставе са својом учитељицом Зорком Марић



СТРАНЕ

МОЈ РАСПУСТ

На мој распуст ја сам ишао у много места.
Први сам ишао у Ванкувер да видим мог другара.
Онда сам ишао у Осојас да се купам у језеру.
Ово је био мој распуст.

Димитрије Протић

За моје лето ја сам ишла у Ванкувер, Едмонтон и Келону.
У Ванкувер ја сам отишла са мамом, татом и сестром.
У Ванкуверу сам ишла у ресторан. У Едмонтону
смо ишли у други ресторан. У Келони смо исто
ишли у ресторан.
Ишли смо и на пливање на језеро.

Ања Калајџић

Ја ћу вам испричати мој летњи распуст.
Ја сам отишла у Србију за цело лето.
Отишла сам на море са тетком и братом.
Отишла сам са баком у Хрватску да посетим прабабу.
Отишла сам у Бенф са мамом и татом.
Ово је мој велики распуст.

Катарина Живков

Ја сам била у Србији за мој летњи распуст да посетим
баку, деку, тетку, теча и браћу.
У августу сам отишла на море у Петровац.
Тамо сам јела сладолед. Време је било топло.
Ово је мој летњи распуст.

Маја Станојевић

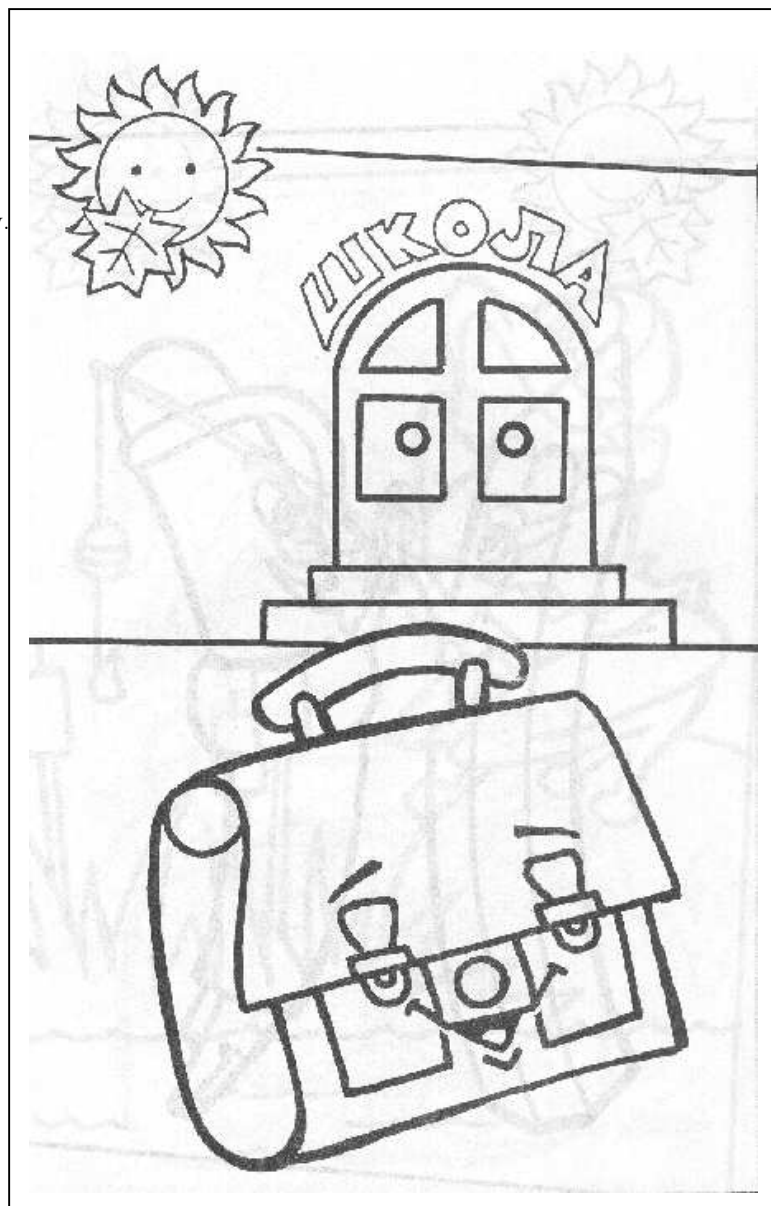
ЖАБА ЧИТА НОВИНЕ

Седи жаба сама
На листу локвања
Од жаркога сунца
Штитом се заклања.

Да новине чита
То вам слика каже,
Ал не мож да нађе
Што јој очи траже.

Знате већ о чему
Жабе бригу воде,
Хоће ли се скоро
Одселити роде.

Јован Јовановић Змај



ОБОЈИ СЛИКУ



ИСТОРИЈАТ СРПСКЕ ЦРКВЕ И ЗАЈЕДНИЦЕ У КАЛГАРИЈУ (ТРЕЋИ ДЕО)

Са 1. децембром 1990. г. Г. на парохији о. Вукића замењује о. Живорад Суботић. Пошто су завршени сви пројекти за градњу о. Живорад се са управом усредредио више на духовни живот парохије. Евидентиран је већи број парохијана на Богослужењима, повећан је број чланова Ц.Ш. Општине. Коло Српских Сестара, нарочито у овом периоду, постаје стуб Ц.Ш. Општине, и својим радом доприноси јачању исте. Коло Српских Сестара се посебно истакло припремама свих свечаности по чему је и данас познато широм Канаде.

Радост парохијана у успеху прекинуо је несретни рат на просторима бивше Југославије. Српски народ у отаџбини, вољом светских моћника и похлепом усташких и исламских вођа нападнут је и угражен у целој земљи.

Ц.Ш. Општина калгарска се је, као и све остале, укључила у прикупљање прилога за помоћ угроженим ратом које је слала како директно у отаџбину, тако и преко добротворног фонда „Цар Лазар“, који делује при нашој Епархији. У то време, 1991. и 1992. г. Г. при Цркви је деловала и омладинска организација „Опленац“, која се такође бавила добротворним радом. Ова организација послала је значајан прилог за изградњу Храма Светога Саве на Врачару.

У Ц.Ш. Општини рад је и даље настављен. У октобру 1992. г.Г. основан је црквени хор. Овај се хор састајао једном недељно, а водио га је г. Пузић. Хор је певао на свим Богослужењима и свечаном приликама.

Ц.Ш. Општина се укључила у изградњу првог Српског манастира у Канади који је изградила наша Епархија. За своје заслуге при подизању манастира Ц.Ш. Општина „Светог Симеона Мироточивог“, из Калгарија одликована је граматом и проглашена за утемељивача актом из 12. јула 1993. г.Г. Ова грамата издата је у Милтону од стране Епископа Канадског Господина Георгија.

Грамом од 27. јануара 1990. г.Г. наша Ц.Ш. Општина проглашена је за Добротвора Спомен Храма Светога Саве на Врачару. Ова грамата издата је у Београду од стране тадашњег патријарха Германа.

На крају, за помоћ упућену болници „Др. Лаза Лазаревић“, Ц.Ш. Општина добила је захвалну повељу.

HISTORY OF THE SERBIAN CHURCH AND COMMUNITY OF CALGARY (Part 3)

On December 01 1990, father Vukic is replaced by father Zivorad Subotic. With the completion of the church building project, father Subotic was able to concentrate more on the spirituality of the parishioners. There has been a noted increase in the number of parishioners attending Sunday service and more members joining the church committee. During this time The Kolo of Serbian Sisters has become the core of the Serbian church committee and through their work they have strengthened the organization. The Kolo of Serbian Sisters went above and beyond in its preparations and hard work for the various celebrations, giving them a reputation known all across Canada.

The spirit of the parish was tarnished due to the breakout of civil war in the former Yugoslavia. The Serbian people in their homeland were attacked by the new world order, Croatian Ustase and Muslim fundamentalism. The Calgary Serbian Church Committee, like others across Canada, became involved in raising funds and aid for the victims of war. Aid was sent directly or through organizations such as, “Tsar Lazar” from our parish. During that time (1991-1992) the church youth organization “Oplenac” also volunteered in the fund raising. This organization also raised money for the building of the St. Sava Church in Belgrade.

The church committee continued its work, and in October of 1992 a church choir was organized. This choir met once a week and was led by Mr. Andrija Puzic. The choir sang at all church services and celebrations.

Our church committee was involved in the building of the first Serbian Orthodox Monastery in Canada. For their efforts in helping build the new monastery, St. Simeon Serbian Orthodox Church of Calgary, was recognized on the 12 of July 1993. by the Serbian Orthodox Bishop of Canada, Georgije. Again, on the 27 of January 1990 our committee was honored for the donations to the St. Sava Church in Belgrade, by patriarch German. For helping the hospital “Dr. Lazo Lazarevic”, our church was honored with a certificate of thanks.

On the 25 of December 1995 our parish priest Zivorad Subotic was replaced by Father Krsto Rikic. On his arrival, Father Krsto Rikic, devoted his time to the creation of a 25 anniversary memorial book about the Serbian Orthodox Church in Calgary. Along with the church committee, Father Krsto organized the 25 anniversary jubilee. The anniversary celebration took place on the 26 and 27 of October 1996, with the attendance of many parishioners and quests. Among the guests were: Serbian Orthodox Bishop Georgije, Prot



На парохију у Калгарију 25. децембра 1995 г.Г. о. Живорада Суботића замењује о. Крсто Рикић. По свом доласку о. Крсто се посвећује писању споменице поводом 25 година постојања Ц.Ш. Општине калгарске. Заједно са управом о. Крсто се посвећује организацији овог свечаног јубилеја. Прослава 25-о годишњице обележена је 26. и 27. октобра 1996. г.Г. уз присуство великог броја уважених гостију и парохијана. Треба међу многим истаћи сладеће: Његово преосвештенство Епископ Канадски Господин Георгије, Протојереј-ставрофор Мирко Малиновић, украјински свештеник о. Тарас Крочак, свештеник Америчке Православне Цркве о. Лоренц Рајнхајмер, Госпођа Лоселин Бургнер посланик владе Алберте...и многи други. Свечаност је отпочела 26. октобра вечерњим богослужењем у Храму Св. Симеона Мироточивог. Свечани банкет одржан је у Украјинском Православном Центру исте вечери. Сутрадан, у недељу, одслужена је Света Литургија на којој је Његово Преосвештенство Господин Георгије одликовао о. Крсту Рикића правом ношења напсног Крста. По завршетку Свете Литургије послужен је свечани ручак.

Ц.Ш. Општина и даље наставља са својим добротворним радом. Тако је на празник Духова-Св. Тројице 1996. г.Г. организован ручак са ког је приход послан у Епархију за отплату манастира. Исто тако 11. маја исте године организована је забава са које је комплетан приход упућен у Крагујевац за куповину сиротишта, за збрињавање ратне сирочади.

Пошто је наш народ познат и по својим спортским активностима и спортском духу, на иницијативу Ратомира Љубојевића, 1996. г.Г. се оснива и фудбалски клуб „Србијан кенедијанс,..“ Установљена је и прва управа коју су чинили: Ратомир Љубојевић, Бора Николић, Бранислав Ђеклић, Никола Шолаја и Бранко Влатковић. Овај клуб у наредне три године осваја шест узастопних златних медаља и тако из шесте доспева у прву дивизију града Калгарија. Овај клуб је деловао самостално, ван Ц.Ш. Општине.

Почетком 1997. г.Г., у оквиру Ц.Ш. Општине, на иницијативу Марка и Здравка Зјалића, Дејана Петровића, Ненада Поповића и Миша Аћимовића, долази до оснивања Спортског друштва у чијем саставу се оснива фудбалски клуб „Равна Гора,..“ Спонзори Светомир Петровић и Милан Павичић обезбедили су и прве дресове фудбалерима, а Светомир је изабран и за првог тренера. Већ 1998. г.Г. Спортско друштво доноси и свој статут и добија званично име Спортско

Mirko Malinovic, Ukrainian Priest Taras Krocak, Father Lorence Reinheimer of the American Orthodox Church, Mrs. Joseline Burgner member of the Alberta provincial government and many others. The big celebration began with evening service in the Serbian Orthodox Church, St. Simeon, on the 26 of October. A dinner banquet followed that evening at the Ukrainian Orthodox Cultural Centre. The next day, Sunday service was served by Bishop Georgije where he awarded Father Krsto Rikic with a gold cross. After the church service, there was a luncheon in the church hall.

The church committee continued with its hard work in aiding others. So on the day of the Synaxis of the Three Hierarchs in 1996, the committee organized a fundraising luncheon where the proceeds went to the completion of the monastery. Later that same year, on the 11 of May the committee organized a fundraiser, where all the proceeds went to the purchase of an orphanage in Kragujevac, for child victims of war.

Due to the fact our people are known for their athletic spirit and love of sports, Ratomir Ljubojevic initiated the founding of the soccer team “Serbian Canadians” in 1996. The first committee was then formed consisting of: Ratomir Ljubojevic, Bora Nikolic, Branislav Ceklic, Nikola Solaja and Branko Vlatkovic. Within three years, this club won six gold medals and moved from division six to division one in Calgary. This soccer club operated independently of the Serbian Orthodox Church.

At the beginning of 1997 under the initiative of Marko and Zdravko Zjalic, Dejan Petrovic, Nenad Popovic and Miso Acimovic, a new sports club was founded with the soccer team, “Ravna Gora”. Sponsors for this club were Svetomir Petrovic and Milan Pavicic, who donated the teams uniforms and Svetomir was the first coach. In 1998 the sports club received its first official rules and regulations and operated under the name of “SD Serbia”. With the blessing of Father Krsto Rikic, SD Serbia announced St. Stephan of Decani as their Slava. The soccer players of Ravna Gora achieved great success in their division.

In 1999 the idea of joining the two soccer clubs, “Serbian-Canadians” and “Ravna Gora” was initiated. This was all finalized in the year 2000 and both teams were under the name of SD Serbia, which still exists today. In the continuation of their work, the soccer teams have continued to achieve great success. In 2001 the over-35 team won the triple crown of soccer: division champions of Calgary, Calgary cup champions and the provincial champions of Alberta.

In April of 1999 SD Serbia branched out to include the “Sindjelic” karate club. In April of that year was when two young professional karate instructors, Djordje Ivkovic and Mihajlo Kuljic



друштво „Србија,, Спортско друштво Србија, са благословом оца Крсте, узима и крсну славу Св. Стефана Дечанског. Фудбалери „Равне Горе,, постижу значајне резултате у такмичењу у својој дивизији.

Негде, 1999. г.Г. јавља се идеја за уједињењем два фудбалска клуба „Србијан кенедијанс,, и „Равне Горе,,. Ова идеја остварује се 2000. г.Г. и у оквиру Спортског друштва „Србија,, ова два клуба се уједињују у један под именом „Србија,, под којим и данас постоји. И у свом даљем постојању фудбалери настављају да постижу значајне резултате, па је тако 2001. г.Г. клуб играча преко 35 година освојио тродуплу круну: првака лиге Калгарија, првака купа Калгарија, и првака провинцијског купа.

У априлу 1999. г.Г. Спортско друштво „Србија,, се проширује организацијом карате клуба „Синђелић,,. Наиме, у априлу те године двојица младих професионалаца каратеа, Ђорђе Ивковић и Михаило Кулић, оснивају овај клуб. За своје кратко време постојања, 4 године, и са својих двадесетак чланова, овај клуб постиже невероватне резултате. На три узастопна такмичења Алберте они освајају 38 медаља: 18 златних, 9 сребрних и 10 бронзаних. На последњем такмичењу бивају проглашени за најбољи карате клуб Алберте.

Важно је напоменути да и дан данас Спортско друштво „Србија,, у целости делује као саставни део Ц.П. Општине, која је његов покровитељ.

founded the karate club. In its short existence of 4 years with approximately 20 members, this karate club achieved unbelievable results. In three Alberta provincial tournaments this club received 37 medals: 18 gold, 9 silver and 10 bronze. In the last competition, the karate club was recognized as the best karate school in Alberta.

It is important to mention that to this day, SD Serbia in its entirety is still operating under the umbrella of the Serbian Orthodox church committee.





МАНАСТИР МИЛЕШЕВА

Манастир Милешева налази се у живописном пределу на ушћу Косачаснке у Милешевку, неких 4-5 километара удаљености од Пријепоља. Испод брда Тителовија смештена је црква Вазнесења Христовог. Милешеву је подигао краљ Владислав, син Стефана Првовенчаног. Време зидања није тачно утврђено, мада се у литератури најчешће спомиње 1234. г. Г. када је Владислав постао краљ. Међутим, новија истраживања историчара уметности указују да је на Владисављевом надгробном портрету краљевска круна накнадно насликана, што би значило да је Цркву он подигао пре 1234. г. Г, док још није био краљ. Иста истраживања показују да је Манастир подигнут између 1216 г. Г. и 1218 г. Г., а живописан око 1221. г.Г.

Црква је рашког типа, једнобродна с куполом и ниским певничким просторима. Купола је кружног облика и почива на коцкастом постољу које је уже од брода цркве, што ће дојније бити карактеристично за нашу стару црквену архитектуру. Стара припрата првобитно је била одвојена зидом, а дојније, после смрти Светог Саве, око 1236. године, спојена је с лађом. Тада је краљ Владислав уз милешевску Цркву доградио спољну припрату с бочним капелама и у њу је, после преношења из Трнова, положио мошти Св. Саве.

Милешевске фреске су врло високог уметничког квалитета. Сликари, које је краљ Владислав позвао да живопису цркву били су Грци, школовани у неком великом центру Византијског Царства, у Цариграду, Никеји или Солуну. Живопис у наосу и олтару настао је по жељи Светог Саве, по свему судећи пре 1228. г.Г. Студеничка пракса имитације мозаика настављена је и још више развијена овде у Милешеву. На златној позадини са исцртаним квадратићима урађен је дворски "жути живопис" у наосу и једна композиција изнад улаза из припрате у храм, док су фреске у олтару и припрати рађене на плавој основи без квадратића. Својом божанственом лепотом истиче се Анђео на камену Христовог гроба, познат још као милешевски Анђео-весник Васкрсења, или "бели Анђео". Ова фреска је под заштитом светске организације уметности и представља можда најпознатију фреску на свету. Светитељи физички лепог лика и поред све своје монументалности делују присно и мирно, са јаким изразом осећајности. Зелене сенке, руменило и акценти беле боје на ликовима су најснажнији елемент милешевских фресака. Милешева је временом постала славна лавра, што је подстакло Твртка да се 1377. г. Г. овде круниса за

MILESEVA MONASTERY

The Miliseva Monastery is located in the picturesque area at the mouth of the river Kosasasnke in Milesevku, approximately 4-5 kilometers away from Prijepolja. Located at the base of the mountain Titelovac is the Holy Church of Christ. King Vladislav, the son of Stefan the first, built Mileseva. The exact year that it was built is unknown, but most historical references date it to 1234, the year that Vladislav became king. However, art historians have new research that indicates that the portrait over his tomb was painted at a later date. This would indicate that he built the church earlier than 1234, before he was king. The same research indicates that the construction of the monastery took place between 1216 and 1218, and that it was iconized around 1221.

The church was a typical Byzantine style with a single base and dome and low choir balcony. The dome is crown-shaped and begins on a square base, which later becomes characteristic of the architecture of our old churches. The old pulpit was originally divided by a wall then later, after the death of St. Sava, around 1236, it was connected to the first section of the church. It was then that King Vladislav with the Miliseva Church built a conjoined entrance area with lateral chapels where the remains of St. Sava, brought from Trnovo were placed.

The frescoes at Miliseva were of very high quality. The painters that King Vladislav employed to paint the church were Greeks, taught in the major center of the Byzantine Empire, in Constantinople. The icons in the altar began with St. Sava, most likely before the year 1228. The practicum of students copying the mosaic continued and developed even more in Miliseva. On a gold background, a palatial drawing called the 'yellow iconography' in the altar and one composition above the entrance to the pulpit into the congregation, while the frescoes in the altar and in the pulpit are done on a blue background. In its beautiful magnificence, an angel is on the rock of the grave of Christ, known as Miliseva's Messenger Angel of the Resurrection or the 'white angel'. This fresco is under the protection of UNESCO and it represents possibly the most recognized fresco in the world. Despite their monumentality icons appear composed and calm, with definite emotivity in their expression. Green shades, blush and accents in white on their faces are the strongest elements in the Miliseva frescoes.

Miliseva has over time become a celebrated monastery which had inspired Tvrtko in 1377 to be crowned the King of Bosnia. The Zahuman leader Stjepan Vuksic-Kosaca was crowned a Herzeg in 1449. The Zahumlje that he was lording over was consequently named Herzegovina. The Turks burned the monastery to



краља Босне. Захумански владар Стјепан Вукчић-Косача назвао се 1449. херцегом, по чему је на дотадашње Захумље пренет назив Херцеговина. Турци су Манастир спалили 1459. године. Црква је касније обновљена, јер се овде у првој половини 16. века извесно време налазило седиште Пећке Патријаршије. Милешева је у то време имала и штампарију. Ова штампарија била је скривена изнад припрате, а у њу се улазило кроз тајна врата на којима се налазила фреска, тако да се нису примећивала. У периоду од 1565 г. Г. до 1570. г. Г. сликари Макарија Соколовића су обновили живопис Милешеве. У то време прекриване су фреске из 13. века новим слојем. Убрзо по том, наступила су тешка времена. Турци су, предвођени Синан пашом, 1595. године узели тело Св. Саве из Манастира и спалили га на Врачару у Београду. Манастир је поново опустошен и разорен у 18. веку. Значајна преправка извршена је 1863. г. Г. Зид, који је до тада раздвајао стару припрату од лађе порушен је па су тако оштећене и знамените фреске које су се ту налазиле као што су: Успење Богородице, фреска Св. Симеона Мироточивог и друге. Најзад, 1911. г. Г. пред Црквом је сазидана звонара од камена са бакарним кровом. Последња рестаурација фресака и обнова Манастира извршена је 1994. г. Г. у организацији завода за заштиту споменика, као и наше Свете Цркве.

Овај манастир кроз векове, па и данас, за Србе из ових крајева, као и за цео православни свет, представља извор духовности и благодати Божије.

the ground in 1459. The Church was later rebuilt because in the first half of the 16th century the Pecke Patriarch was situated there. Miliseva in that time had a printing press. This press was hidden behind the pulpit, and could be reached through a secret door that was masked by a fresco. From 1565 to 1570, the artists of Makarija Sokolovica repainted the icons of Miliseva. In that period, the frescoes from the 13th century were covered with a fresh coating. Quickly thereafter, hard times arrived. The Turks, led by Sinan Rac, took the remains of St. Sava from the monastery and cremated them on Vracar in Belgrade. The monastery was once again destroyed and abandoned in the 18th century. The final reconstruction was done in 1863. The wall that divided the old pulpit and the main area was destroyed so they left the famous fresco that were the Blessed Virgin Mother, St. Simeon Mirotocivi and others. Finally, in 1911, the bell tower was made from rock with a copper roof. The latest restoration of the frescoes and the renovation of the monastery was done in 1994 by the organization for the protection of our historical landmarks as well as our Holy Churches.



Изглед Манастира Милешеве



Бели Анђео-фреска из Манастира Милешеве



ЖИТИЈЕ СВЕТОГ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА

Свети владика Николај је угледао овај Божји свет у зору 23. децембра. 1880. г.Г (по старом календару), на Туџиндан и на празник Светог Наума Охридског. Родио се у маленом селу Лелићу код Ваљева. Његови родитељи, Драгомир и Катарина, беху прости земљорадници, али добри и честити људи и побожни хришћани. Недуго по рођењу, они своје прво по реду чедо просвећују светим крштењем давши му име Никола. Крштење је обавио познати свештеник Андрија у манастиру Ђелијама.

У дому својих родитеља, у друштву са осталом децом мали Никола јачао је телом и духом, примајући од своје побожне и свете мајке прве појмове о Богу и вери Православној. Често га је она водила у манастир Ђелије, удаљен од њихове куће 4-5 километара на молитву и Причешће. Ти први утисци о Богу, Божијем Храму и молитви, које је он чудно ушљао, урезали су се неизбрисиво у младу детињу душу.

Своје образовање, мали Никола, отпочео је у Манастиру Ђелијама, где га је отац одвео да се описмени. Као дете, Никола је показивао изузетну даровитост и ревност у учењу. Остало је предање да се Никола, за време школског одмора, повлачио у скривени кутак Манастирске звонаре и тамо "одмор" проводио у прилежном читању и молитви. Своје даље образовање, Никола наставља у ваљевској гимназији показујући се тамо као најбољи ђак.

По завршетку шестог разреда гимназије, Никола подноси документа за београдску Богословију, где буде и примљен. Као ученик Богословије био је ненадмашан кроз све своје школовање. Знајући колики је грех закопати Божији таленат, њему изобилно дарован, он се неуморно трудио да га умножи што је могуће више. До своје 24. године већ је био прочитао дела Његоша, Шекспира, Гетеа, Волтера, Виктора Игоа, Пушкина, Толстоја, Достојевског и других. По свршетку Богословије учитељевао је краће време у селима Драчићу и Лесковицама, више Ваљева. Већ у Богословији помагао је познатом проти Алекси Илићу у уређивању листа "Хришћански весник", у коме је и неколико година објављивао своје прве дописе и радове.

Касније Никола буде изабран, од стране Цркве да са другим питомцима, државним стипендистима, пође на даље школовање у Европу. Студије започиње на старокатоличком факултету у Берну, а затим наставља у Немачкој, Енглеској и

THE LIFE OF SAINT BISHOP NIKOLAJ

The Holy Bishop Nikolaj looked upon God's creation at dawn on the fifth of January 1881 (December 23, 1880) on Tucindan and on the Holy day of Saint Naum of Ohrid. He was born in the small village of Lelic by Valjevo. His parents, Dragomir and Katarina, were simple farmers, but were good and decent people as well as devout Christians. Not long after his birth, their firstborn was christened and given the name Nikola. The christening was performed by the renowned Reverend Andrija at the monastery of Celijama.

At his parents home, in a group of his peers, little Nikola strengthened both in body and soul, receiving from his religious mother his first notions of God and the Orthodox faith. She led him frequently to the monastery Celija, approximately 4-5 kilometers away from their home to pray and for the Eucharist. These first impressions of God, the Sacred church and prayers, which he absorbed with wonder, were permanently engrained on his young soul.

Little Nikola spent his education in the monastery Celija, where his father led him to become literate. As a child, Nikola demonstrated an amazing capacity and was extraordinarily gifted in his studies. Through his other studies, during recess, Nikola would hide in a hidden corner and spend his recess reflecting and praying. His later studies were in the Gimnazija in Valjevo, where he became the top student.

After completing the sixth grade of Gimnazija, Nikola applied for Seminary in Belgrade, where he was accepted. As a student of theology, he was exemplary throughout his studies. Knowing what a sin it was to hide his God-given talent, given to him abundantly, he relentlessly tried to better his talent. By the time he was 24, he had read the works of Njegos, Shakespeare, Getty, Voltaire, Viktor Igo, Pushkin, Tolstoy, Dostoyevski and others. At the end of his seminary, he taught for a short time in the villages of Dracic and Leskovic, near Valjevo. He had already during his seminary helped the famous Bishop Aleksa Ilic in the production of the paper 'Hriscanski Vesnik', where for a number of years he developed his first teachings and works.

Later Nikola was chosen by the Church with others and given scholarships to further their studies in Europe. Their studies began at the university in Bern; following that, they continued on in Germany, England and Switzerland, and some time later, in Russia. During



Швајцарској, а нешто касније и Русији. Своје студије у Берну, Никола је, у својој 28. години крунисао докторатом из теологије, одбранивши дисертацију под насловом "Вера у Васкрсење Христово као основна догма Апостолске Цркве". Може се рећи да је и сав његов потоњи живот пролазио у знаку Крста и Васкрсења Христовог. Следећу, 1909. г. Г., Никола је провео у Оксфорду, где је припремио докторат из философије, и затим га у Женеви, на француском, и одбранио ("философија Берклија").

Вративши се из Европе, Никола се, у јесен 1909, тешко разболи од дизентерије. У болници је лежао око 6 недеља, али је тада говорио: "Ако је моја служба Господу потребна, Он ће ме спасти". Тада је себи дао реч да ће, ако оздрави, замонашити се и тако служити Богу и своме народу у Цркви. Као већ познати доктор теологије и философије, он се по оздрављењу и монаши у манастиру Раковици и постаје јеромонах Николај (20. Децембра 1909), стављајући свејелог себе, сво своје знање и способности у службу Богу и своме Српском народу.

Као сулент Богословије Св. Саве у Београду, Николај је предавао философију, логику, психологију, историју и стране језике. У то време почиње да пише, говори и објављује. Млади и учени јеромонах почиње са сјајним беседама по београдским и другим Црквама широм Србије, па онда држи и предавања на Коларчевом универзитету и другим местима. Говорио је углавном на теме из живота, али на начин невиђен до тада и зато потресајући за интелигенцију ондашње Србије. Истовремено, Николај објављује у Црквеним и књижевним часописима своје чланке, беседе и студије: о Његошу, Достојевском и на друге философско-теолошке теме...

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

his time in Bern, Nikola at the age of 28, completed his doctorate in theology, defending his thesis titled, 'Faith in the Resurrection of Christ as a Basic Dogma in the Church of the Apostles'. It can be said that his whole life passed in honour of the Cross and the Resurrection of Jesus Christ. In 1909, Nikola spent at Oxford, where he was completing his doctorate in philosophy. Following that, he was in Geneva, where in French, he defended his thesis 'Berkeley's Philosophy'.

Returning from Europe in the fall of 1909, Nikola became ill with dysentery. He was in the hospital for 6 weeks, but even then he said, 'If my service of the Lord is necessary, He'll save me'. He then said, if he recovers, he will become a monk and that way he will serve his God and people. As a famous doctor of theology and philosophy, he truly went on to monkhood at the monastery Rakovici and became jeromonah Nikolaj (December 20, 1909). Thus, he gave his entire existence, all his knowledge and talents in the service of God and the Serbian people.

As a supplement to the theology of St. Sava in Belgrade, Nikolaj taught philosophy, logic, psychology, history and foreign languages. At about the same time, he began to write, speak and to proclaim. The young and educated jeromonah began with fantastic sermons in churches in Belgrade and in other churches across Serbia.





ЗАШТО БРАНИМО ЋИРИЛИЦУ?

1. Зато што је наша - наше прво и основно писмо, доскора и једино. (Питање њене функционалности и "естетичности" у овом контексту нерадо уводим "у игру", мада су њене вредности и у првом и у другом смислу неспорне. Наша је и волимо је такву каква јесте.)
2. Зато што је ћирилицом писано све што је вредно помена у готово десетовековној српској писмености. (Ћирилица је на донедавном српскохрватском језичком простору, у етничком смислу српском, била једино натконфесионално писмо, да би се тек од 17. века клизило к ситуацији у којој се она везује прво претежно а потом и искључиво за Православље.)
3. Зато што писмо нема само комуникативну, него и манифестациону, симболичку функцију. (Ова друга се, на жалост, често превиђа, што је један од најважнијих извора неразумевања, чак и у стручним круговима. На изванредан начин писмо је израз и симбол државне суверености. Ћирилица је симбол нашег културног и националног идентитета на културној маши света.)
4. Зато што је ћирилица пратила (прецизније - делила) судбину Српског народа кроз векове. (Присетимо се само судбине ћирилице после слома Србије у Првом светском рату, а први декрет у тзв. НДХ односио се на забрану ћирилице; није боље прошла на тим просторима ни у последњем рату.)
5. Зато што Српски језик није више српскохрватски. (Ни ово није био наш избор, већ наша судбина, што морамо прихватити као дефинитивну чињеницу са свим последицама које из тога проистичу.)
6. Зато што значај очувања ћирилице потижењује струка уместо да њену заштиту сматра својом професионалном и службеном обавезом. (Рат за ћирилицу можемо добити само ако га прво добијемо у лингвистичком "еснафу" а потом у школству, од основне школе до универзитета. Имам утисак да смо од тог циља далеко.)
7. Зато што стасавају нараштаји чији учитељи нису ћириличари; ђаци таквих учитеља ћирилицом владају, али ћирилицом не пишу. (Ђаци таквих, у генерацији која долази, ћирилицу вероватно неће ни знати. То време није далеко.)
8. Зато што је потискивање ћирилице процес, само наизглед лаган, али без икакве сумње сталан. (Пошто је то процес, а не декрет, мање је вероватан успех евентуалног каснијег самоосвешћења, када се роде генерације којима неће бити свеједно ко су.)
9. Зато што смо кривци потискивања ћирилице (сада када смо остали сами, и никад самији!) ми сами. (Ми сами смо и идеолози и егзекутори.)
10. Зато што је запуштање ћирилице знак губљења националне самосвести и самопоштовања - симптом "склоности самозатирању" (како је рекао један наш познати песник).
11. Зато што је ћирилицу наметнут печат старомодности, готово заосталости и примитивности.
12. Зато што је савремена малограђанштина (у лицу лажног европејства) ћирилицу обележила као препреку укључивању Србије и Црне Горе у модерне европске и светске цивилизацијске токове. (Поборнике ћирилице представљају као ксенофобисте и примитивне традиционалисте и Српске националисте)
13. Зато што се ћирилица обележава као сметња успостављању мултикултуралног и вишенационалног карактера наше заједнице. (Од Срба се очекује да се прилагођавају и као мањина и као већина! Истина, ћирилица или латиница - то је само српско питање. Ми засад немамо дилему - ћирилица или латиница, када је у питању функционална оспособљеност за беспрекорно владање обома писмима, али са свешћу да је ћирилица наше право и једино национално писмо. Да закључимо: ћирилица и латиница - да, латиница и ћирилица, тим редом - не, јер то води једноазбучности у латиници!)
14. Зато што се судбина ћирилице, и њена маргинализација и борба за њен опстанак, ставља у старе и нове идеолошке оквире. (Овоме вероватно кумујемо и ми појединачним "скакањима" из којих се стиче утисак да смо оптерећени тражењем криваца, а они се виде у Југословенству, у Србокроатистичким заблудама, у комунизму, у малограђанштини, у Српској склоности самозатирању. А ми смо само ћириличари - ни десница, ни левица, ни центар, ни унитаристи, ни аутономаши. Наши међашци нису ни Велики октобар ни овај наш скорашњи.)
15. Зато што се закони и прописи о службеној употреби писма недоследно проводе, а готово уопште не контролише њихова примена. (И законска регулатива има противречности.)



16. Зато што је ћирилица угрожена и у условима позитивне законске дискриминације (мада с извесним мањкавостима).
17. Зато што је, у условима по инерцији подразумеване двоазбучности и равноправности обеју писама - латиница најчешћи избор свуда тамо где се одлучује сопственост (односно приватним, личним) средствима; за латиницу се најчешће опредељују и деца већ од седмог-осмог разреда основне школе.
18. Зато што нас у Удружењу проглашавају кривцима што се од пре десетак година, кажу према међународним стандардима, све што се штампа латиницом а доскорашњим Српскохрватским језиком (који је, према речима једног нашег колеге, постао односно остао Српски) приписује Хрватима. (Ипак, нама је важније како се ми потписујемо, него како нас други уписују. Што буде вредело - знаће се чије је.)
19. Ћирилицу бранимо зато то је наш циљ да ћирилицом пише и наше нерођено потомство - да ћирилицу имају и у потпису и у гробном натпису.

Овај текст је преузет од удружења за заштиту ћирилице које је пре пар година основано у Србији. Сами можете закључити колико је озбиљно угрожена ћирилица када је у Србији морало да дође до оснивања друштва за заштиту ћирилице. И ми у диаспори можемо и морамо учинити све што је у нашој моћи да наше древно и једино писмо очувамо на духовну и културну корист наших поколења.

Аа, Бб, Вв, Гг, Дд, Ћћ, Ее, Жж,
Зз, Ии, Јј, Кк, Лл, Љљ, Мм,
Нн, Њњ, Оо, Пп, Рр,
Сс, Тт, Ћћ, Уу,
Фф, Хх, Цц,
Чч, Џџ,
Шш.



У ИМЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
УПРАВНИ ОДБОР ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ
ОПШТИНЕ СВЕТОГ СИМЕОНА
МИРОТОЧИВОГ
КОЛУ СРПСКИХ СЕСТАРА ЧЕСТИТА
КРСНУ СЛАВУ
„МАЛУ ГОСПОЈИНУ“,
НА МНОГАЈА ЉЕТА

ВАШ ПАРОХ ОТАЦ ОБРАД ФИЛИПОВИЋ
СА СВОЈОМ СУПРУТОМ МИЛАНКОМ И
КЋЕРКИЦОМ КРИСТИНОМ
ПОВОДОМ ПРАЗНИКА МАЛЕ ГОСПОЈИНЕ
СЛАВЕ НАШЕГА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА
ПОЗДРАВЉА СВЕ ЧЛАНИЦЕ КОЛА.
НЕКА БИ ВАС ГОСПОД УКРЕПИО У ДОБРИМ
ДЕЛИМА КОЈА ЧИНИТЕ.

**СРЕЋНА И БОГОМ
БЛАГОСЛОВЕНА СЛАВА!**

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР ГЛАСНИКА
СВОЈИМ ЧИТАОЦИМА И СВИМ
ПРАВОСЛАВНИМ СРБИМА, А
НАРОЧИТО СЛАВЉЕНИЦАМА, КОЛУ
СРПСКИХ СЕСТАРА, ЖЕЛИ СВАКИ
БЛАГОСЛОВ ОД ГОСПОДА ПОВОДОМ
НАСТУПАЈУЋЕГ ПРАЗНИКА
МАЛЕ ГОСПОЈИНЕ.
**ДРАГЕ СЕСТРЕ НЕКА ВАМ ЈЕ
СРЕЋНА СЛАВА**

КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА „МАЛА
ГОСПОЈИНА“,
ОЦУ ОБРАДУ ФИЛИПОВИЋУ, ЊЕГОВОЈ
ФАМИЛИЈИ КАО И СВИМ СРБИМА И
СРПКИЊАМА У КАЛГАРИЈУ ЧЕСТИТА
ПРАЗНИК МАЛУ ГОСПОЈИНУ.

**НЕКА НАМ ЈЕ СВИМА СРЕЋНА
СЛАВА**

ПРЕДСЕДНИЦА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА
ВЕРА МИЛИСАВЉЕВИЋ
СА СВОЈИМ СУПРУТОМ ДРАГИВОЈЕМ
ЧЕСТИТА КРСНУ СЛАВУ, МАЛУ ГОСПОЈИНУ,
КОЛУ СРПСКИХ СЕСТАРА.
НЕКА БИ ГОСПОД СВИМА ОНИМА КОЈИ НА
БИЛО КОЈИ НАЧИН ПОМАЖУ НАШ РАД, И
РАД НАШЕ ЦРКВЕ, УЗВРАТИО СТОСТРУКО У
ЊИХОВИМ ДОМОВИМА СВОЈОМ
БЛАГОДАЋУ, БЛАГОСТАЊЕМ И ЉУБАВЉУ.
АМИН.

**У КОЛИКО ВАМ ЈЕ ПОТРЕБАН ЕЛЕКТРИЧАР
ЗА БИЛО КАКВУ ЕЛЕКТРО УСЛУГУ
ОБРАТИТЕ СЕ ДУШКУ.
ДУШКОВО ДУГОГОДИШЊЕ ИСКУСТВО ЈЕ
ЊЕГОВА НАЈБОЉА РЕКЛАМА.**

**ДУШКО, СА СВОЈОМ ПОРОДИЦОМ,
КОЛУ СРПСКИХ СЕСТАРА ЧЕСТИТА СЛАВУ
УЗ НАЈБОЉЕ ЖЕЉЕ.
НЕКА ВАС ГОСПОД УКРЕПИ НА СВИМ
ДОБРИМ ДЕЛИМА КОЈА ЧИНИТЕ.**

LARK ELECTRIC
For all your electrical needs

DUSKO SEVO Tel/Fax: 403-265-0643
Cell: 403-510-2636



ЗОРКА ДОМАЗЕТ
MLS. REAL ESTATE AGENT
SOUTON GROUP –CANWEST



АКО РАЗМИШЉАТЕ О КУПОВИНИ КУЋЕ ИЛИ СТАНА,
О ПРОДАЈИ ПОСТОЈЕЋЕ ОБРАТИТЕ СЕ АГЕНТУ ЗА ПРОДАЈУ НЕКРЕТНИНА
ИЗ ВАШЕ ЗАЈЕДНИЦЕ.

АКО СЕ НЕ МОЖЕТЕ КВАЛИФИКОВАТИ ЗА КРЕДИТ САМО НАЗОВИТЕ
И ВАШ ПРОБЛЕМ БИЋЕ РЕШЕН.

У СВАКОМ СЛУЧАЈУ НАЗОВИТЕ

ЗОРКУ (ЗОРУ) ДОМАЗЕТ

КАНЦЕЛАРИЈА: **208-7788**

ЛИЧНИ ТЕЛ: **383-5536**



Dr. Galina Borissova D.D.S

Bow Trail Dental Centre

3827 - Bow Trail S.W.
Calgary AB T3C 2E8
Tel.: (403) 240-1257
Emergency Tel.: (403) 615-6888



Zorka Maric
Real Estate Agent

Bravo Realty

#122, 2116 - 27 Ave. NE
Calgary, AB T2E 7A6
Business (403) 250-2882 (24 Hr.)
Fax (403) 250-5339
Res (403) 293-3003





СРЕЋАН ПРАЗНИК



ДУНАВ

Новоотворени ресторан у Кенсингтону вас позива да у пријатној атмосфери и уз домаћа јела и пића проведете своје слободне тренутке или прославите значајне датуме.

Danube Café & Restaurant #50 1131 Kensington Rd. N.W. Telefon: **270-9403**

Ако желите да уживате у звуцима „домаће,, музике или ако сте радознали да чујете шта је то ново у српској заједници у

Калгарију

СРПСКИ РАДИО КАЛГАРИ

је ту да вас забави и информише!

Слушајте нас сваке недеље:

ујутро од 8-9 на 90.9 ФМ

или

поподне од 7-8 на 94.7 ФМ

ЕКИПА СРПСКОГ РАДИЈА КАЛГАРИ ВАС ПОЗДРАВЉА

КОЛУ СРПСКИХ СЕСТАРА ЖЕЛИМО СРЕЋНУ СЛАВУ

МАЛУ ГОСПОЈИНУ



Планови будуће Цркве Светог Димитрија у Калгарију (90 процената завршени)



Plans of future Serbian Orthodox Church St. Dimitrius (90 percent done)